

Melek Ayaz

- Őirler -

Yayın Tarihi:

24.9.2005

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan Őirlerin tüm yayın hakları Őairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Őirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, Őairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kiŐinin isteği zerine Antoloji.Com tarafından, Őairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıŐtır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve Şiir içerikleri ile ilgili anlaŐmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir Őekilde sorumlu ve taraf değildir.

Melek Ayaz (1949-)

Yaş elli üç

Bana hep siyahı gösterdiler, pembeyi bilmem.

Saklamasını öğretiler ve hep duyguları beklemeyi.

Çorak damlı, iki odalı bir ev.

Eski bir büfe, ahşap radyo, köhne bir dolap, dört köşe bir masa.

Üstünde rakı şişesi ve bardağı.

Penceresi küçük bir evde, yüreği korkuyla dolu bir kadın.

Mutlu olmayı, mutlu etmeyi küçük yaşlardan beri dedem öğretmişti bize. Güzele, sevgiye, sadakata ve insanlığa ait ne biliyorsak ondan almıştık.

Sanki bir filozof gibi hiç üşenmeden ince ince anlatırdı. Gündüzleri onunla ısınırdık, geceleri ise kum ovasındaki fırtınanın savurduğu kumların arasında savrulur, savrulurduk. O amansız hiç bitmeyen fırtınaların içinde ben, mutluydum. Mutluydum çünkü abim vardı. Küçük ışıltılı bakışlar, umut vadeden sözcüklerle aramızdaki sevgi bağı hiç birşeyle ölçülmezdi. O zamanlar üç kardeşlik, üçümüzü hep bir ağaca benzetirdim taaa çocukluğumda abimi güçlü bir ağacın kökü, ben dalı, kardeşimse dalın bir yaprağıydı. O ağaç daha fidandı, yeni köklenmeye başlamış, dalı yeni çıkıyor, bir tane yaprağı var üstünde. Küçücük yeni yeşeriyordu. Ağacın kökü hep dikkatli olurdu, dalı sarsmamaya, yaprağı düşürmemek için ama öyle bir fırtına eserdiki dayanamaz, kökler çatırdamaya başlardı. Bir türlü rüzgardan kurtulamaz, kökünü sağlamlaştırılmazdı. Buzdan sarkıtların arasında, beraber çok sıkıntılar çekmiştik. Gündüzü geceyi hiç bilmezdik, hediyelerle değil, küçük sıcak bir bakış, sevgi dolu bir sözcük, içimizde bizi mutlu ederdi. İşte ben o zaman kardeş sevgisini katıksız yaşardım, korkusuzca. Şimdi elli üç yaşındayım. Zamansız rüzgarlara çığlıklarla haykırdım, düşlerim sarp kayalara çarpmış, darmadağın olmuş, duygularım kan revan içinde kalmış. 'İŞTE BENİM YAŞAM ÖYKÜM'

Eserleri:

Siz Yendiniz Hüznümü, ekim 2003, Art basın yayın, ilk şiir kitabım, ikinci kitabım Anlat Bana Anne, Eylül 2004 (çıkacak) Ayrıca; kısa gerçek yaşam öykülerinin yer aldığı çalışmamda yayın aşamasında.

Ah Annem Ah

Ah annem ah
Ay bize ne kadar yakınsa,
Biz ona okadar uzak kaldık
Ne olurdu ayva ağacımızın altında
Yıldızların pırıltısını görseydik,
Şimdi geceden utanırdık
Ölüm suskunluğu olmazdı gözlerimizde,
Ne olurdu bir yaşam tadabilseydik
Elleri cebinde yalnızlığımız olmazdı,
Şimdi biraz daha utanırdık geceden
Ütanırdık, acıyla yazmazdım gecelerimizi,
Gündüzleri ağlar, gecelerin korkusunu çekmezdik
Bir şişe rakı parası için kışları donmazdık
Hayatımıza kilit üstüne kilit vurulmazdı,
Ve şimdi korku dolu gecelerden korkmazdık
Ah annem ah
Bize korku dolu geceleri vermeselerdi,
Şimdi gecelere haksızlık etmezdik
Ah annem ah
Ne olurdu ayva ağacımızın altında,
Gökyüzünün yıldızlarını seyredebilseydik
Şimdi geceden çok utanırdık
Ah annen ah..

Melek Ayaz

Anahtar..

Kara kıştayım, donuyorum
Kar çiçetleri fişkırır göğsümden
Kökleri yüreğime sarılı.
Ay büyürken
Ceylan iner ovaya
Nehir boyu dolaşmaya...
Seni düşünürken
Gözlerimi uyku tutmaz,
Yıldızlar kayar gecenin eteklerinden.
Kumsalda deniz kızları ağlar
Yakamozlar kapar gözlerindeki karaltıyı...
Seni düşünürken
Uyku tutmaz gözlerimi
İçimdeki yılan kaldırır başını
Zehrini kanımla karar acı acı
Ve gök bir mavi olur bir sarı...
İşte o zaman
Çığlıklar gelir kulaklarıma
Uzanamam.
Anahtar şıkırtılarında zaman akar
Gözlerimi uyku tutmaz
Beraberliğimize dönünceye kadar.

Melek Ayaz

Ankara 2004...

Ankara 2004...
Kızılay sakarya
Sokak başında bir kız çocuğu?
Yalın ayak
Bakışları ürkek
Ve elleri titrek
Masum bir çift göz simsiyah
Konuşur gibiydi
Hırçın acı bir gülümseyiş vardı
Dudak kıvrımlarında
Bir an bakıştık
Sanki yüreklerimiz birleşti
Neden ben der gibiydi
Virane bir sevgiyle seyrettim onu
Ezildi yüreğim
Çaresizce döndüm arkamı
Gözlerimde yağmurlar durmuyordu
Ogece ne kadar karanlık ve sessizdi
Sabahladım o gecede ben
Hırçın gülümseyişi dikilmişti karşıma
Sanki birşeyler anlatmak ister gibi
Karanlık öylesine kaplamıştıki geceyi ve yüreğimi
Sabahın oluşunu bile fark edememişim.

Melek Ayaz

Ay Düşlere Dalıyor...

Dalıyor düşlere bu akşam ay daha bitkin,
Sevgisiz kalmış bir kadın gibi yastıkların üstünde,
Okşuyor yıldızlar dalgın dalgın uyumadan önce,
Süzülüyor gözlerinden ap ak düşler avuntuyla,
Düşüyor solgun bir damlacık gözyaşı gizlice,
Alıyor eline solgun damlacığı ap ak düşlerle,
Koyuyor gönlüne güneşin gözünden uzak sevgiyle,
Sevdiğim yalnız sen, sevdiğimi bilende sen,
Hep özlediğim bir tını olacaktı sesinde yine,
Uzaklığa yenik düşecek, sevmek beklemek olacaktı,
Bir hüznün daha düşecekti sevdama dalga dalga,
Sözcükleri yıkıp geçecekti, dilim kocaman olacaktı,
Sesini duyacaktım ve yeni bir yolculuk daha başlayacaktı,
Kar tanelerinin içime ağır ağır düşmeye başladığında,
Dizelerim ters yüz olacaktı aklımda, perişanlık içinde,
Kendimi bir kez daha sorgu sandalyesine oturtacaktım,
Çağıracaktım işkencelerimin en yeteneklisini,
Yılları toplayıp imzaları çıktığı anlıma bakacaktım,
Tanışmak zorunda kalacaktım gözbebeklerime düşen hüznle,
Dalıyor düşlere bu akşam ay daha da bitkin yorgun,
Sevgisiz kalmış bir kadın gibi yastıkların üstünde.

Melek Ayaz

Belki.. Anlarım...

Ben hangi göğün yağmuruyum,
Hangi vadinin, hangi ırmağın suyuym,
Ancak sen söylersin bana anne,
Nasıl bir sevginin çocuğuyum,
Benzer çizgiler gülümsüyor,
Yürüdüğüm yollarda,
Selamlar, merhabalar,
Konuşki sorularım cevap bulsun,
Belki anlarım.
Hasretimin dalında,
Bir gül goncalarır,
İşte o zaman,
Yüreğimi elmas,
Duygularla yazarım.
Anne ancak sen söyleyebilirsin,
Kaç dağ, kaç deniz, kaç mevsim,
Uzağındaım ilk yazın.
Sesimi toprak yollardan topladığın,
Hangi mevsimim söyle bana anne,
Ne olur söyle bana annem söyle.

Melek Ayaz

Beyaz Tavan..

Hep böyle garipleşirim geceleri
Geceler neyi sarar,
Geceler ne ister benden..?
Kapanmış pencerelerden bir coşku girer
Asılır da;
Beyazını görmediğim tavandan
Gülerek beni seyreder..
İşte o zaman,
Kuyulardan su çekilircesine,
Birşeyler çekilir içimden.
Sessizdir, suskunlaşır bedenim
Bir duygu düşer içime ansızın
Çığlık çığlığa,
İsterim ki, ozaman beni toprak alsın
İsterim ki, seller götürsün
İsterim ki, ateş yaksın
İsterim ki, yeller savursun zamansız
İsterim şimdi ağlamalı,
Uykularım köşe bucağ
Saklambac oynadığı bu gecede
Saatler umudu acımasızca götürürken.

Melek Ayaz

Bırdktım Yüregimi...

Nerden geliyor bu yabancı Acılar,
Sular gibi, çıplak kayalara çarparak,
Uğramış Yüregimize bir kez bağbozumu,
Acıyla yaşamak ne kötü, çekip gidememek,
Bırdktım yüregimi esir olsun bir yalanla,
O güzelim düşlerle gözlerine dalsın da,
Uyuyup kalsın gölgesinde kirpiklerinin,
Gün olur öç ateşten çağrısını çalar da,
Sürgünlerde gibi başını alıp gidersin ya,
Hani korkuyla düşüp ardına güneşlerin.?
Sıcığında üşürsünya, karda sevgiyle ısınırısinya,
Bir çırpıda anlatmak istersin ya o zaman,
Savaşırđı sözcükler kalemimden dökülürken,
Bırdktım yüregimi varsın esir olsun bir yalanda.

Melek Ayaz

Bilemedim...

Sus demeyin bana dostlarım,
Kaç demeyin morarmış dudaklarla,
Kal demeyin boş sokaklarda hasansız,
Kendimle birlikte ve kendimden uzak,
Ben başka türlü sevmeyi bilemedim,
Sevgimin bedeni su kadar çıplak,
Ruhum savunmasız bir bebek,
Geleceğim yok geçmişimse sualsiz,
Zaten hiç silahım olmadıki benim,
Kör bıçak taşımadımki hain ayrılıklarda,
Mermi yakmadım hayatı yakan acılarda,
Rüzgarlık giyip başlık bile takmadım,
Göz yaşartan duygu fırtınalarında,
Sevginin sesi gür cesareti amansız ölüm gibi,
Ve acıların yakılmaya hazır meydanlarda,
Ben başka türlü sevmeyi bilemedim.

Melek Ayaz

Böcek Yok...

Ne hoş olurdu,
Bu geceye aksaydı yıldızlar,
Dalıyorum boşluğa,
Ve karanlığın çıplaklığına,
Bir şimşek patlıyor biraz aydınlık,
Sonra karanlık başlıyor gecede,
Herşey zamanın yeyip bitirdiği,
Yokluga bürünüyor acımasızca,
O çocuksu sevilerde oralarda,
Koca gövdeme bakıyorum,
Açık yaralarımın çok şey sızıyor içeri,
Ve eskiden ağlardım istediğim zaman,
Oysa göz yaşlarımı bile kuruttu yalnızlığım,
İstersem güneşi indirebilirdim toprağa eskiden,
Oysa şimdi yıldızlar bile takmıyor beni,
Gölgemde onlarca kanat gererdim canlıya,
Güçlü kollarımla sarardım sevdiklerimi,
Şimdilerde kuşlar bile uğramaz oldu,
Kısa süre kalıp, başka diyarlara kanat çırpıyorlar,
Eskiden akşamdan sabaha sarardım yaralarımı,
Şimdi küçük darbeler, günlerce uğraştırıyor beni,
Artık verecek birşey kalmadığını onlarda biliyor,
Dallarım ıssız, yapraklarımda eskisi gibi böcek yok,
Gövdem yaralar içinde, köklerim daha sık uyarıyor beni,
Ve çok üşüyorum,ne hoş olurdu,bu geceye yıldızlar aksaydı.

Melek Ayaz

Derin Mavi...

Mavinin derinliklerinde
Yüreğin, fırtınaları dalgalandırırđı.
Denizindi renklendiren bütün sessizlikleri,
Sen durmadan tanımsız duygularla savrulurken.
Derin vurgulu gecelerdi iz bırakan gözlerinde,
Fırtınaları canlandırırđı yüreğin şiirlerde,
Gözlerinse, resimlenen upuzun nehirleri.
Sen yine korkunç acılarla sarılısın,
Suskun ağıtlar iz bırakır yüreğinde.
İncecik dokunuşla ağlamaklı bir sessin,
Uzaklarda unutulmuş özleyişler gibisin.
Suskunluğun fırtınalı yağmurlara benziyor,
Hasretle yanan gözlerin,
Çırpınan kuşları çağırıştırıyordu.
Çünkü yüzünü tokatlar bütün türküler,
Bambaşka bir rüzgarın öyküsü söndürür,
Yüreğindeki aman vermeyen sarsıntıyı,
Uzak bir yüzü resimleyen,
Şiirlerle türküler gelir yerleşir birden bire.
Sonbahar rüzgarında uçup giden yaprak gibi,
Mavinin derinliklerinde,
Denizindi renklendiren bütün sessizlikleri..

Melek Ayaz

Derin Yüreklere...

Bir liman görürüm,
Yelkenler, kürekler dolu,
Az önce yorgun düşmüş,
Denizin dalgalarından,
Azgın dalgalarıyla denizin,
Yorgun düşen yelkenli gibi,
Rüzgarla arkadaş olurum,
Konuşurum kara bulutlarla,
Ardından göç eden kırlangıçlar,
Alır beni benden büğülü sürüsüyle,
Dalgaları durdurmak, bulutları itelemek,
Gün batımı rengini gözlerime doldurmak,
Acılarımı deşip kendimi öldürmek istedim,
Derin yüreklere gereken uçurumlarca.

Melek Ayaz

Donmuş Umut...

Amansız yaşadığımız ölümdede,
Solmuş bütün yapraklar.
Soğumuş sevgi,
Donmuş umut.
Kayboldu odada yaşam dediğim,
Bir yürekte sevgiyi büyüten sen,
Ayazla gelen gerçek sen.
Bir yağmur eşliğindeki ılık,
Ölüm bir türkü oldu korkuyla,
Söylenen dilimizde.....Hasanım..

Melek Ayaz

Düşlerim Çürüyor....

Yorgun gecelerimde,
Düşlerim çürüyor.
Damla damla,
Düşer özlemin.
Kedere düşen gecemde
Sessiz bir çığlık
Savrulur,da savrulur....
Kapılar kapanırken akşamları,
Başlıyor işkencelerim,
Anılara yaralar açarak,
Geçiyor dinginliğimin üstüne,
Ve herşey,
Senin yokluğunu duyurmak için ayaklanıyor,
Ben yine acılar içindeyim.....
Oysa....
Çay olmak isterdim
Umutlarla çağlayan.
Bir kuş olmak isterdim,
Mavi derin semalarda uçan.
Oysa...
Ben yine acılar içindeyim.

Sevgili kardeşim Hasan Ayaz,ın anısına.....

Melek Ayaz

Gökyüzü....

Ey gökyüzünün hakimi,
Sen bana ödünç
Bir yıldız ver
Ver ki
Ekmeği olmayan
Şuyu akmayan
İnsanlara dağıtayım.
Bak yastığım yok
Yorganımda
Cüzdanımsa bomboş.
Oysa
Yüreğimin kıyısında,
Sevgiler yüzer.
Bu acıları
Kim getirdi yatağıma koydu
Ey gökyüzünün hakimi,
Sen bana ödünç
Bir yıldız ver. Verde
Bırak beni kovsunlar
Bir daha bir daha
Ağlatsınlar,
gülmesini bilmeyen meleği
Ben ağlayınca
Sormayın hangi çiçek diye
Binlerce çiçek.
Sen yıldızı göndermedin bana,
Ben yağmur dolu gözlerimi,
Gönderiyorum onlara..

Melek Ayaz

Gülücüklerimiz Mermi.

Küçük bir çocuğum
Binlerce minik yüreğim.
Ben kendim istemedim
Dünyaya gelmek
Siz getirdiniz....?
Açtım gözlerimi,
Güneşe, doğaya, yıldızlara
Karartmayın gözlerimi
Çikolata, karamela istemem
Bir dilim ekmek
Bir tas çorba
Doyurur karnımızı.
Rengarenk çiçekleriz,
Basmayın üstümüze
Ezmeyin...
Öldürmeyin bizi
Biz suçsuzuz
Kaldırın silahları,
Yok edin ortadan,
Oyuncaklar verin bize
Kitaplar, defterler,kalemler
Sevgi ve barış isteriz
Binlerce minik yüreğimiz
Gülücüklerimiz mermi
Silahımız barıştır
Öldürmeyin bizi
SUÇSUZUZ..
Binlerce minik yüreğimiz biz
Sevgi ve barış isteyen.

Melek Ayaz

Gün Batımı...

Her günbatımında, hüzün sarar beni,
Akşamın karanlığı, yalnızlığımla boğuşur.
Alır başımı giderim, hayallerim elimde.
Her gündeğuşu, yeni bir telaş başlatır.
Bir koşuşturma taa günbatımına sürer.
Kovalar beni sevgisiz, saygısız merhabalar,
Ve yorgun karşılarım günbatımını,
Dostluk derken, riyalar alabora eder beni.
Gözlerde dostluk, yüreklerde silinmiş sevgiler,
Alır götürür beni mağaraların dibine atar.
Her günbatımı dolaşırım dağları,
Sonra...
İnerim ormana, gece kuşlarını dinlerim.
Yürürüm yorgun adımlarla kumsal boyu,
Açılırım engin denize,
Uğrarım yalnız yaşayan deniz fenerlerine.
Göz kırpar bana, yarasa kanatlı kuşlar,
Çiğlikler atarım,
Şevgidir benim adım, kucaklarım
Börtü, böcek, yaprak, dal ayırmadan...

Melek Ayaz

Güneşim ben....

Küçük bir çocuğum.
İnsanı sever,
Sevgi dağıtırım.
Kırlarda çiçek,
Dağlarda güneşim ben.

Anlamam
Din, dil, ırk, mezhep,
İçim, dışım barıştır
İnsan, insandır derim.

Güneşle, baranım ben.
Düşmanlık, kin bilmem.
Sevgi yumağıdır,
Küçük sımsıcak yüreğim.

Kahkahalı gülüşüm,
Kurak çölleri yeşertir.
Yer yurt bilmez,
Gözlerimdeki baran.

Dünya benimdir,
Minik bir yüreğim ben.
Gülü sevip,
Papatyayı koparamam.

Geveze papağana gülüp,
Serçeyi ezemem.
Söğütün dalında serinlenirken,
Gölgesiz kavağı kesemem.

Karıncaya hayranlık,
Böceklere kin duyamam.
Dost köpeği doyururken,
Kedi nankör diye aç bırakamam.

Yazlar sıcak,
Kışlar soğuk, sızlanmam
Gündüz aydınlık,
Gece karanlık düşünmem.

Yaşayan, nefes alan doğayı severim.
İnsanı, insandan ayırmam.
Küçük bir çocuğum,
Sevgi ve barış isteyen,
Sımsıcak bir güneşim ben...

Melek Ayaz

Güneşle Yıkardık Yüzümüzü..

Ruhun bir yerde mutlaka,
Sana yazdığım dizeleri okuyorsun,
Bunu biliyorum...
Değdimi kırlangıcım ciğer parem,
İnsan sevgisini öğretemediğin,
Vcdansız bir kalp için gitme niye,
Oysa biz seninle...
Güneşle yıkardık yüzümüzü,
Karla demlerdik çayımızı,
Buzla içerdik rakımızı,
Ah be kırlangıcım,
Şimdi anlımın ortasından vuruldum.
Ya geç kaldık yada erken vardık,
Şimdi yürüyorum ıssız yollarda,
Ayaklarım dolanıyor sensiz,
Ah be kırlangıcım gardaşım,
Ya geç kaldık yada erken vardık.

Melek Ayaz

Güvercin.. Aklığı...

Acılar büyür karanlıkta geceleyin,
Ateş böceklerinin çıtırtıları arasında,
Göğün yıldız desenli atlas perdesi,
Kara çarşafa dönüştü,
Solgun yüzün düşer aklıma,
Ellerime siner güvercin aklığı,
Uçurmak isterim,
Yüreğim paslanır,
Şakaklarıma kan hücum eder,
Kendimi unsuz değirmenin,
Susuz dönen çarkında bulur,
Döner dururum durmadan,
Yıldızlar yer değıştirir,
Tozar ortalık,
Düşündüğümde seni,
Saatler durur,
Döllenir yüreğimdeki acın,
Yıkılırım göğsüm ezilir,
Aklıma yuvarlanan,
Kaya parçalarıyla,
Bedenim yığılır,
Sessiz hıçkırıkların,
İçindeki isyanların,
Alevler saçır kanım hızlanır,
Tozar ufukta çaresizlikler,
Çırpınışlar ayazlar,
Ağlama göz bebeğim,
Dayanamıyorum,
Koca çınar yıkıldı,
Acıların...
Döllenip duruyor,
İçimde amansız.

Melek Ayaz

Haçerinle...

Bir sana tutulmuşum,
Böyle geceler boyu,
Yüregimin sessiz sevgisi,
Sen gecelerimin sesi,
Acılarımın en amansızı,
Yığıyorsun içime sevgini,
Değıştirememe gecelerimi,
İster kara gece ol,
İstersen gün doğumu,
Severim seni böylece,
İster sev beni gönlünce,
İstersen vur sevgideki haçerinle,
Değıştirememe gecelerimi,
Severim seni böylece,
Bir sana tutulmuşum ben.

Melek Ayaz

Hasanıma...

Sensiz yaşanmıyor.
Geceme ay doğmuyor,
Sensiz gelen sabahda yok.
Sensiz akşamlarda olmuyor,
Bütün saatler durdu canım,
Dakikası saniyesi yok.

Sevgili kardeşim Hasan Ayaza özlemimdir.

Melek Ayaz

İmgeler...

İmgeler denizinde bir gel.....git
Acı tatlı bir düştür yaşadığımız,
Dostluklar aşklar savaşlar uğruna,
Sen yanımdaysan....
Bir düştür yaşadığımız inanmam
Uzaklardaysan.....
Dağlardan denizlerden öte,
Yorulur yollar ayaklarımda varamam.
Yaşadığım paramparça bir düştür,
Sonra kör bir kurşun saplanır böğrüm,
İmgeler denizinde bir gel....bir git.....

Melek Ayaz

İsteklerim...

İsteklerim yönelince sana,
Kervan, kervan,
Denizlerin üstündeki ışıyan güneş,
Ağlatası olur masum sevgimi,
Yoluma yine bomboş mezarlar açılır,
Ben öveceğim masum sevgimi,sevdiğimi,
Giydir gözlerine masum sevgiyi,
Giydirde büyüyle bedenini ısınsın,
İşte ozaman yalnızlığı fethetmiş olursun,
Dolaşmak durmadan ince çizgilerde,
Sürünmek sevginin bayırında,
Yaz günlerine dokunan güneş gibi,
Yorgun düşünceye kadar gölgesinde,
Dolaş bütün masum sevgileri,
Boğmasın seni düşündeki bataklık,
Giydir gözlerine masum sevgiyi,
Giydir de büyüyle bedenini ısınsın,
İşte o zaman yalnızlığı fethetmiş olursun...

Melek Ayaz

İşçi...

Kırık dallara doğruydu hırçın çöl kuşları,
Şıcak türkülerin bölündüğü yerlerde dostum.
İzi savruk yamaçlardan geçerdı,
Terı dizdeydi al yamçılı atların,
Geçti geçıyor derken işte sonuna geldik.
Ne kaldı geriye hevesle yaşanacak...?
Bir ufak zaman parçası, o da tükenmekte,
Eriyor şamdanımdaki mum gibi...
Çiviler avcumu acıtsada alabildiğine,
Ölüm terler kavak gölgelerinde,
İş ve işçi emek unutulmuşluğunu söyler,
İniyor gözkapaklarıma haksızlığın sisi...

Melek Ayaz

Kardeşime...

Yüreğime sinmiş,
Hasretin acın.
Sensizlik köşe bucak,
Yürüyorum çöllerde.
Bir fırtına koptu,
Şimşekler peş peşe,
Bir yıldırım düştü.
Düştü,ki
Ayazları yaktı kül etti.
Sokak lambaları söndü,
Ortalık karardı,
İçimde isyanlar ayaklandı,
Darbe üstüne darbe yapıyor,
Şimdi kendimi sürgünlerden,
Sürgünlere gönderip duruyorum...sensiz.

Melek Ayaz

Kendimden Biliyorum...

Ben çok ağladım
Kendimden biliyorum
Sizi de ağlatırlar bir gün
Acılardan nasibi alırsınız
Sevgisiz kurak bırakırlar
Gözyaşlarınızla öksüz kalırsınız
Kendimden biliyorum
Hangi çiçeğe el uzatsanız
Karanfil takılır elinize
Güneşi eksik olmayan bir yürekle
Ölü sokaklardan geçersiniz
Dar ve uzun
İster istemez
Yalnızlık girer kolunuza
Acıları bir kenara itmek
Zamanı kurşun gibi eritmek istersiniz
Çünkü kendimden biliyorum
Şiz de alışırsınız zamanla ben alıştım
Karlı gecelerin yağlı karanlığına
Sattım evimi eşyayı
Pırlanta yüzüğümü telefonumu
Cebimde doksan milyon
Ve alıştım karlı gecerin yağlı karanlığına
Önce aklımdaydı umudun suyu ekmegi
Sonra unuttum hepsini
Çünkü
Kendimden biliyorum...

Melek Ayaz

Kendimi Unuttum...

Kendimi unuttum
Sana şiirler yazdım
Bekareti bozulmamış saatlerde
Ben seni düşünüyorum
İtiraf ediyorum
Seni düşünürken
Yağan yagmurlara aldırmadım
Seni düşünürken
Unuttum bütün şiirlerimi
Kitapların bana öğrettiklerini
Seni düşünürken
Yüreğim beni bırakıp gidiyordu
Seni düşünürken...yani
İçim dışım sendin
Sabah akşam kanımda rüyalarımdaydın
Seni seviyordum
Gecenin korkunç karanlığında
Eriyen mumun yanı başında
Senin için eridi ruhum
Vakit geçti karanlıktı
Vakit çoktu ama sen yoktun
Sensizlik artık ağır geliyor bana
Kapına onur karanfilleri bıraktım
Kelebeklerinle tangoların en güzeliyle
Dans ediyorum şimdi...Sensiz.

Melek Ayaz

Kırlangiçlar...

Bir liman görürüm,
Yelkenler, kürekler dolu,
Az önce yorgun düşmüş,
Denizin dalgalarından,
Azgın dalgalarıyla denizin,
Yorgun düşen yelkenli gibi,
Rüzgarla arkadaş olurum,
Konuşurum kara bulutlarla,
Ardından göç eden kırlangiçlar,
Alır beni benden büğülü sürüsüyle,
Dalgaları durdurmak, bulutları itelemek,
Gün batımı rengini gözlerime doldurmak,
Acılarımı deşip kendimi öldürmek istedim,
Derin yüreklere gereken uçurumlarca.

Melek Ayaz

Kızıl...Gölgeler...

Zemheri ayazında kızıl gölgelerle,
Hayallere dalar yüreğim,
Kar tanelerinde üşür,
Kızılda yanarım kimi günlerde,
Her su serpildiğinde yüreğime
Çocuklar gibi bilye oynarım.
Kendimden parçalar koparıp yuvarlardım.
Ve...
Parmaklarımın arasında yollardım sevdiklerime,
Ama...
Bende bilye yapacak ben kalmamışım.
Birazım yılda bir kez açılan çekmecelerde,
Birazım eğilip alamadığım toprakta kalmış,
Ve...bir...bilye,
Tüm gücümle sıktığım yumruğumun içinde,
Parlaklığını kaybetmiş son atışı bekliyor...

Melek Ayaz

Kirvem...

Baranım ben kirvem
Özlem dolu yollar uzak,
Bilirim kirvem.
Yüreğinde minik bir kuş kanatlanır,
Baranım ben kirvem.
Her yerde yağarım dolu dizgin,
Ama...
Senin gözlerinde yağamam,
Kıyamam sana kirvem.
Baranım ben kirvem Baran...

Minik yürekten kirveye akan sevginin şiiri bu...Yüreğimde birleşen sevgi...

Melek Ayaz

Kum Gibi

Kum gibi eriyor umutlar
Anlatamıyorum dilim dönmüyor
Suçsuz minik yürekler ezik ezik
Birileri ağlıyor aç biçare
Kimisi yalın ayak nasır tutmuş topukları
Bazıları kalem tutamaz
Yağmur kar dinlemez çiçek satar
Bazıları da köşe başlarında tiner çeker
Bebeler ölüyor körpe bedenler eriyor
Bir sevda sahip çıkmış paraya
Tutmuş yolları körü körüne menfaat
Pavyonlar da on milyar gecede
Barlar da kokuşmuş kahkahalar
Türkü kahretmiş kendine diller de
Tutmuş acının yollarını anlatamıyor
Bulutlar alçalıyor
Bir el gecenin kapısını çalmakta
Bebeler yıldız olur gecenin döşünde
Yürekler tutuşur dudaklar gülmez
Ve toprağa yağmur düşmez
Çiçekler kurur gören olmaz
Yürekler tutuşur
Dudaklar gülmez olur
İşte bu karmaşayla
Ayazın kışı hiç bitmez

Melek Ayaz

Kuşatılmış Yanlızlığım.

Kuşatılmış benim yanlızlığım
Sular bulanıyor dokununca,
Ay bile kararıyor.
Yanlızlıklar içinde dağılıyor ellerim,
Yıldızları ayıklayınca
Gökyüzü bile kararıyor.
Toprak bakırlaşıyor
Güller kendini kapatıyor,
Kuşlar acıyor.
Telaşla
Bedenimi dolaşıyor gözlerim
Deşilmiş yaralarım
İlgıt ılgıt kanıyor.
Talan edilmiş hayallerim
Buruk bir gülümseme,
Yankıyan bir fısıltı,
Gizli gizli bir çırpınış,
Dilsiz cırcır böceklerinin umuduyum.
Sesim güneşe karışınca
Kuşatılmış yanlızlığım dikilir karşıma.

Melek Ayaz

Limandan..Limana...

Sancılar kımıldar iki yanımda durmadan,
Yüzer çevremde ele gelmeyen hava gibi,
Duyarım yüreğimde yananını, tutuşanını,
Tedirginlikler salar içime sonsuzca,
İşte böylece gideceğim tanrının yanına,
Yorgun tedirgin soluk soluğa ağlayarak,
Ben gezgindim limandan limana sürüklenen,
Bu limanda bekleyenlerim vardı,
Şu limanda biçare insanlar,.....
Ö limanda zavallı bebeler,.....
Birileri azla yetinmesini bilenlerdi ki,
Doyurucu olan sevgiydi bunu öğrenmişlerdi,
Duyardım yüreğimde yananını, tutuşanını,
İssız derin can sıkıcı ovalarında işte,
Kumluklar, derinlikler sarmış dört yanda,
Susuşlar, uzaklıklar, görmemezlikler derin acı,
Durmadan binbir şekil üstünde gecelerimin,
Duyarım yüreğimde yananını, tutuşanını.

Melek Ayaz

Mechul...

Mechul bir turna sürüsü,
Yüreğimden göç eder,
Siz benim olmasanız bile,
Sizde ben varım.
Hayal edilmez uzak,
Hasretimizdir çağlayan,
Hasret turnamın kanadına,
Konmuş Selam eder.
Dolaşırım iklimleri,
Mevsimlerde kaldı hayalim,
Yaşamadım bir mevsim,
Güneşi gördükçe ağlarım,
Bir gece konduda kaldı,
Meçhul çocukluğum...

Melek Ayaz

Mevsim Kış...

Bir yıldız düşer her akşam gözlerime,
Düşlerimin yolunu beklerken.
Senin için...
Gözyaşlarımın sularında durmak güzeldir,
Biraz uzak yolculuk yüklendi içime,
Mevsim kış...
Aylardan 13 ocak....?

Melek Ayaz

Nafile Dostum...

Bugün ağlamaktayım dostum.
Bir bilebilisen...
Bir bilebilisen içimdeki volkanın nedenini?
Zincire vurmuşlar kanatsız kuşlarımı!
Duydun mu dostum,
Çocukların yüzündeki gülüşleri,
Zindanlara atmışlar.
Karanlıkta uçamaz olmuş kuşlarım.
O güzelim bahar çiçeklerini,
Mutlulukları almışlar, acımadan
Mor menekşelerle birlikte,
Doğmamış bebekler görmesin diye.
Bir bilebilisen dostum...
İçimdeki hüznün nedenini,
Kara gecelere sürmüş,
Sevgi çığlığını.
Ses geçirmez olmuş,
Denizin yorgun suları,
Yosunlara ulaşmak,
Nafile dostum.
Sürgüne göndermişler,
Kendi ülkesinde balıkları.
Bugün ağlamaktayım,
Duydun mu dostum...?
Prangalar takmışlar,
Kanatsız kuşlarım.
Bugün ağlamaktayım,
Duydun mu dostum....?

Melek Ayaz

Nehir Gibi...

Sizdiniz hüznümü diri sevinçlere döndüren,
Sizinle yol bulurdum, sizinle yenilerdim kendimi,
Yüreğimdeki derin acıları siz silerdiniz,
Sıcaklığınızla eriyip yok olurdu karanlık mevsim.
Mutlu olurdum varlığınızla, her gün yeniden doğardım,
O deli çağlayanlardan süzülüp gelen,
En sıcak sevgiler dolu güzelliklerdiniz siz,
İçimde durmadan açan bahar çiçekleriydiniz.
Evet sizdiniz hüznümü yenen.
Birbirinize sevginizi, gülümseyişinizi,
Ve kahkahalarınızı duydukça,
Ben hep yaşamak isterim...
Hayalleriniz Ceylan,
Hayatınız Irmak,
Sevginiz Baran,
Işığınız Güneş,
Ömrünüz Nehir'ler gibi olsun...

Melek Ayaz

O Kadın

Siz, on beş yaşında bir kadının, güneş görmeden,
bir odada dokuz yıl kapalı kaldığını gördünüz mü?
9 yıl uyumadan, sabaha dek, kapı arkasında, ayakta,
yüreğiniz korkuyla çarparken beklediniz mi?
O kadın bekledi.
Konuşmayı, gülmeyi unuttunuz mu?
O kadın unuttu.
Her gün yemek yerine dayak yediniz mi?
Bir lira için kafanıza on dikiş atıldı mı?
Tornavida, bıçak yarası bilir misiniz?
O kadın bilir.
Gece uyurken, gazeteyle yakıldınız mı?
O kadın yakıldı.
Karda kışta sabahlara kadar kayaların arkasında,
donarak çocuklarınızla saklandınız mı?
O kadın saklandı.
Çocuklarınız açken, onlara, tavuklara atılan
kuru küflü ekmeği çalarak, yedirdiniz mi?
O kadın yedirdi.
İşkence görüp çile çekerken,
on sekiz yaşında bir evlat kaybettiniz mi?
Kör oldunuz mu, mezarlıklarda yattınız mı?
O kadın yattı.
Çocuklarınızla beraber,
otuz iki yıl, alkol, dayak, işkence gördünüz mü?
O kadın gördü.
Onuruyla, hayatını evlatlarına adadı, heba etti o kadın.
O kadın şuan yaşıyor.
Yetmiş altı yaşında, hala çile dolduruyor.
Evet,
O kadın benim ANNEM. Y. YADİGAR AYZ.

Melek Ayaz

Olmak İsterdim

Göçmen kuşlardan biri olmak isterdim.
Hür, mutlu, sıcak iklimlere doğru uçmak.
Serçe olmak isterdim,
Sevdiklerimin pencerelerine konmak,
üzüntüleri onlardan almak için.

Bir yumak ip olmak isterdim,
Annemin elinde tıgla yeniden işlenmek için.

Bir fırça olmak isterdim kardeşimin elinde,
Resim yaparken tuvalinin üstünde dans etmek için.

Kör olmak isterdim.
İnsanların, insanları aşağılayarak,
riyakarca baktığını görmemek için.

Çoban olmak isterdim dağ başlarında,
Kavaliyle yanık yanık türkülerimi söylemek için.

Uğur böceği olmak isterdim,
Kırmızı siyah benekli.
Tüm Melo diyenlere,
Alınan şanslarını geri vermek için.

Yeniden annemin rahminde doğmak isterdim,
Mutlu neşeli sevgi dolu bir yaşam için.

Melek Ayaz

On Adımlık Oda...

Gecenin bitmeyen,
Karanlık yollarında,
Dilimde umudun türküsü.
Umutlarım ayaklanır koşar adımlarla,
Dilsiz haykırışlarım
Kelepçeli ellerime sinmişken,
Ah şu kara tren vagonları,
Hasretimdeki gülleri getiriverse.
Kırlarda koşan tayın,
Ele avuca sığmayan yaramazlığında,
Yada bezgin gecelerin birinde.
Ansızın...
Dokunuverse yüzüme avuçlarınız,
Bildiğim herşeyi unuturum.
Birbirimizde yaşanmış zamanlar kadar,
Yakın o an!
Mümkündür imkansızlığı aşmak,
Biliyorsunuz...!
Sevginin,
Zindanı, zinciri, kelepçesi olmaz.
Dilimde hep umudun türküsü,
Voltalar dururum on adımlık odayı.
Ah şu kara tren vagonları,
Hasretimdeki güllerimi getiriverse.

Melek Ayaz

Ölmek İstedim...

Ağlıyorum!
Sessizce ağlıyorum...
Sessizliğin,
Çaresizliğin melun yalnızlığında
Gözyaşlarıma dokundu
Kırık parmaklarım.
Benzim soldu, ufaldı vücudum
Anan seni rahmine geri çağırıyordu
Artık yapacak bir şey kalmamıştı
Son çirpinişlerimde fayda etmedi
Kıyamet dedikleri bu olmalıydı.
Nitekim güneş buzlandı,
Ardından bulutlar koştu
Sende kumların arasında kayboldun.
Gözlerim kan revan içinde,
Kollarım boşlukta
Boşuna aradım seni kum tepelerinin arasında.
Ensemde hissettim seni kaybetme korkusunu
Yüreğimi bedenimden söküp atmak istedim.
Paslı demir kapılar seni almadan
Ölmek istedim...Ölmek. Gardaş.

Melek Ayaz

Pamuk yürekli..

Acılar toplanmaya başladığında,
Gökyüzü yavaş yavaş kararmaya başlar
Bulutlar yıldızları saklar, görünmez olur
AY sa çoktan evine kapanmış.
Duymaz olurum şarkıların aşk nağmelerini,
Turnalar gelir kanatır yaramı ağlatır beni,
İşte o zaman düşerim ben yollara,
Ayağında yırtık papuçlarım, acıtır canımı
Üstümde paltom yok. hırkam ısıtmaz beni,
Yaşarım böylece gerçek hikayeleri,
Hayalleri tanımam rüyalarımın süsü yok
Yüreğim çarpaşık yağmurlarla ıslanırken,
Çıkmaz sokaklar set kurar önüme, aşamam
Böylece durur çaresizlik içinde düşünürken,
Kalemim yetişir imdadıma, tebessümle
Hecelerim bulutları yavaş yavaş aralar
Dörtlüklerim gökyüzünü açar,
Yıldızlar bir bir görünmeye başlar
Ve ay pamuk yürekli dostumun elinde,
Evinden çıkmış, sımsıcak gülümser
Bulutlar aralanır, güneş gösterir kendini
Yağmurlarda ıslanmaz olurum.
Papuclarım acıtmaz ayağımı,
Hırkam dost sıcaklığıyla ısıtır beni
Dizelerim takılır dosttaki sadakat ve sevgiye
Bırakmaz olur elimi pamuk yürekli dostum..

Melek Ayaz

Sabır taşı...

Belki beni düşünöyörsünüz.
Yine yapıştı gözüm duvara.
Yine güneş aykırı doluyor hücreme,
Belki beni öpöyörsün anne,
Yine hava sarmaşık bir başka savuruyor yüreğime.

Belki ellerinizi uzatıyörsünüz bana,
yine kelepçe.
Belki anılarla demleniyörsünüz dostlarım.
Dalgalanıyor kulağım,
dilim bir aykırı dönüyor ağızımda,
bir aykırı dönüyor.

Huysuzlanıyor bugün alyuvarlarım, akyuvarlarım.
Alın yüreğimi düşlerinize.

Hani var ya,
Demir kapı arkasında,
Kahpe titrek gece dayamış öfkesini yüzüme.
Sabır taşıdır çünkü anamın döşü...

Melek Ayaz

Serçeler..

Bırakın serçelerin kanadını
Acı anıları ben taşıyayım
Zaten omuzlarımı,
Kuşatmış yorgun yıllar
Ama yüreğim,
Hiç iki büklüm olmadı.
Onurumla
Dayandım bilincimin kapısına,
Düşerim hep yollara,
Bugüne nasıl geldiysem öyle
Ama yüreğim hiç iki büklüm olmadı
Gürül gürül akarken ırmağım
Mahsun derin bakardı ceylanım
Bir başka yağardı baranım
Sımsıcak bir başkaydı
Doğuşu güneşin ve
Yüreğim çarpar sesim kısılır
Ama yüreğim
Hiç iki büklüm olmadı.

Melek Ayaz

Sesi... Islıktır...

Sesi ıslıktır artık rüzğarın,
Ve,
Her adrese usulca hüzün tanır,
Bir yıldırım toprağa düşer,
Dokundukça kendime ellerim,
Ve yüreğim yanıyor,
Bütün renklerim boğuk,
Çizgilerim sanki kırıgın bana,
İşte,
Bu kadarı anımsanabilir benden,
Sonra kapalıdır bütün yıldızlar,
Yazamam,
Yada kim anlayabilir tarihimi,
Yürüdüğüm her yolda,
Up uzun çöllerin korkusu,
Ve,
Yaşanmak istenmeyen anılarda,
Ömrüm,
Yonga, yonga,
Çoğalarak yaşamayı öğrendi,
Acılarda bile.

Melek Ayaz

Sesinin Sıcaklığını Yakaladım

Sesinin sıcaklığını yakaladım.
Yoksa bakışlarının rüzgarını,
İnan hiç bilmiyorum.
Hoşrat bir duygu belki...
Kılına dokunulmamış özgürlüklerce
Yüreğimize sevgiyle işlediğimiz.
Baştan sona insanı arayan,
İnsanca yanan bir coşku
Bir koca sevinçmi ne dersin
Bazan çılgın ve atak
Bazansa durgun bekleyişlerde
Hep güçlüydüm değilmi?
Fakat adını arıyordum.
Bekliyordum sessiz sessiz
Yaşadıklarımı ve sonrasını
Hayatın kaçınılmaz çizgilerinde,
Uçarıydı türkülerin bana anlattığı,
Beynimde kümelenmiş bir isyandı
Bütün can sıkıcı kapanlara,
Ve sinsi tuzaklara karşı
Şimdi ise özlediğim sevginin
Sesini sıcaklığını yakaladım.

Melek Ayaz

Sevgim Gibi...

İstanbul...2004...
Kadıköyde,
Köhne bir bankta,
Elimde sigaram dalarım..
Martıların yaşam savaşına,
Unutulmaya yüz tutmuş anılar,
Çıkagelir ansızdan.
Hüzün yerleşir yüreğime,
Dalar giderim uzaklara,
Bulamam bir türlü kendimi,
Bin parça olurum anılarda,
Bir türkü düşmez dilimden.
Dalar giderim...
Acı çeken denizin derinliklerine,
İdam edilmiş sevgi anılarım canlanır,
Dalarım yosunların arasına yok olur giderim,
Takılırım istirityenin içindeki inci tanesine,
Ne zordur o nadide inci tanesini yapmak.
Tıpkı benim uğraş verdiğim,
Sevgim gibi

Melek Ayaz

Sokağın Çocuğu.

Sen;
Sokağın çocuğu
Yavan ekmek ile elmayı, biftek gibi yiyen
Yanında suyu kola lezzetiyle içen kız
Beynimde kilitlendin...
Sokağın kötülüğümüydü gözlerine
Vahşiliği yerleştiren,
İçindeki bir prensese has güven neydi,
Neden üşümüyordu ayakların
Yırtık ayakkabıların içinde
Mutluluğun geldiği yer neresiydi..?
Beynimde kilitlendin
Bir ekmek sunabilseydim sana
Bir parça çikolata, bir parça bisküvi
Keşke yanımda olabilseydin, keşke
Benimle olabilseydin.
Ve;
Sokak çocuklarının hepsi,
Sen olabilseydi
Beynimde kilitlendin çocuk.

Melek Ayaz

Son Söz...

Fırtınalardan, kurtulan gemiler gibi,
Ulaşırsa bir gün adım o uzak dört kapıya,
Sana bağışlıyorum bu dizeleri sana,
Bir akşam sarınca imgeler düşünceleri,
Yitik öykülere benzer senin anıların,
Bir sevgi ve sırlarla kaplı dört kapı,
Yorsun seni yitik öyküdeki dizelerim,
Şu güzelim dizelerim asılı kalsın,
Derin uçurumlardan, göklere değin,
Varmı karşı koyacak benden başka,
Sende gidiyorsun kararsız gölgeler gibi,
Bırak güzelim dizelerim asılı kalsın,
Asılı kalsın yaşanmamışlarda gizemli.

Melek Ayaz

Soruşturdum...

Ne kadar yanlış varsa,
Ben onu soruşturdum.
En sıkıcı sancılar,
Birikirdi kollarımda,
Hep acı çeken,
Ellerimi koyuşturdum.
Çığlık çığlığa,
Uzanıp nehirleri gözlerdim
Yumruğumu yılların.
Mutsuzluğuna vurarak,
Bütün yılgınlıkları savuşturdum.
Ve ihanetlerdi kan gibi şakaklarımda,
Sarsılmaz bir inancın kollarında bulurdum,
Kendinden güvenli koca bir kaya gibi,
Gururla kaldırır başımı onlarla boğuşturdum.
İşte yepyeni coşkulardı şimdi dudaklarımda,
Dopdolu sevinçlerdi mutlu koşturan.
Yaşanacak o sessiz değerler için.
Ve daha neleri çağrıştırır dururdum.
Denizlerle güneşi tutuşturdum.
Sonra bir sevgi ezgisiydi kulaklarımda,
Eski acı güzelliğe kateh tokuşturdum.
Suyu toprakla gelinciklerle ateşi,
Sevgiyi rüzgarla ve çiçeklerle buluşturdum.

Melek Ayaz

Söyle Bana Anne...

Söyle bana anne...!
Ben hangi bulutun şimşeyim,
Hangi göğün yağmuruyum,
Hangi vadinin, hangi ırmağın suyuyum?
Ancak sen söylersin bana anne,
Nasıl bir sevginin çocuğuyum ben?
Acı çizgiler gülümsüyor
Yüreğimin hüzünlü yollarında.
Konuş ki sorularım cevap bulsun,
Belki anlarım.
Yüreğimdeki hasret goncalasır,
Karanlığı yırtar, gökkuşağı altında olurum.
Hangi mevsimim ben söyle bana,
Belki anlarım o zaman anne...!

Melek Ayaz

Sümüklü Böcekler İz Bıraktı...

Acının soyulmamış meyvesi yüreğimde,
Sanki susmuş salkım söğüt.
Gelmez unuttu beni turnalar,
Sümüklü böcekler iz bıraktı.
Lale tarlasına girmiş solucanlar,
Yarasalar uçar yoncaların arasında,
Mercanlar sarmışken denizin dibini,
Yosunlaşmış karanlık damarlarımda,
Yaz gecesi bilmediğim hangi akşamlarda,
Öyle uzağa alır götürür beni hasretinle,
Maphushane duvarında,
Acının soyulmamış meyvesi yüreğimde...

Melek Ayaz

Şiirin Tek Satırında...

İçindeki sana ulaşamayınca,
Dostum, yaralardan kan damlar,
Çiçeklerin gölgesinde barınamazsın
Şilik bir gölge gibi süzülüp geçersin.
Sokaklarda izin kalmaz geride,
Hüzünlerin şahidi olmayı reddeder parke taşları,
Kalırsın sadece dizginlerinden boşanmış öfkenin,
Zaman kalmaz pişmanlık itiraf edecek kadar,
Cesaretin öfkene davetiye üstüne davetiye çıkarır,
Bir mermi gibi acı verir kalemin dizelerinden,
Sevgi ve dostluğun gücünü unutursun,
İçindeki sana ulaşamayınca.
Acıya tek başına çıkmak zorunda kalırsın,
Dalından erken düşmüş bir yaprak gibi,
Sürüklenirsin rüzgarların önünde,
Kendine tahammül edecek halin kalmaz,
Kendi içinde boş bir mağaraya sığınırısın
Geçmişe takılıp hiç gelmeyecek yarın olursun.
Şöz biter sen düşlerinin katili olursun,
Önce vezirin, ardından şahın gider ensonunda,
Kendine güven yaptıklarına ruhunu kat, katkı,
İnsanların ruhuna giresin, işte dostluk sevgi orada.
Yüreğini ve duygularını dinle, kendine güven,
Gün gelir yaşamaya değecek zaman biter,
Şöz sadece bir şiirin tek satırında kalır..
İçindeki sana ulaşamayınca...

Melek Ayaz

Toprak kokuyor günler...

Ağaran şafaklarda yitirdik umutlarımızı,
Oysa yoktu her şafakta beklediğimiz güneş,
Kuşlar yoktu artık kuruyan dallarımıza konan,
Eriyen bir mum gibi geçiyor zaman,
Toprak toprak kokuyor günler,
Her günün ardından karanlık gece,
Ötesi bilinmez gerđek bir ölüm,
Düşlerse umutsuz bir teselli zamanda,
Her nefes alışta harcadık ömrümüzü,
Bitmez gibi görünen yolun sonundayız,
Bizlerdik bu yıl boş hayallerle aldanan,
Ömrüm bir düş gibiydi geğiverdi zamanda.

Melek Ayaz

Umut...

Gecenin bitmeyen karanlık,
Yollarında...
Dilimde umudun bitmeyen,
Türküsü.
Umutlarım, ayaklanır koşar adımlarla,
Dilsiz haykırışlarım,
Kelepçeli ellerime sinmişken,
Ah şu kara tren vagonları,
Hasretimdeki güllerimi getiriverse,
Kırlarda koşan tayın,
Ele avuca sığmayan yaramazlığında,
Yada bezgin gecelerimin birinde,
Ansızın...
Dokunuverse yüzüme avuçlarınız,
Bildiklerimi unutuverirdim.
Birbirimizde yaşanmış zamanlar,
Kadar yakın o an,
Mümkün imkansızlığı aşmak,
Biliyorsunuz,
Sevginin zindanı, zinciri,
Kelepçesi yok ki.

Melek Ayaz

Yaban Gece..

Kanatır yüreğimi yaban gece de
Sinsi yalnızlıkların soğuk demiri
Küs gittiğin yollara gömölünce
Yüzün solar
Telaştan ve ayazdan
Çiğ taneleri buza dönüşür
Yarasalar alır kaçır düşlerimi
Rüzgarlar beni hendeklere sürükler
Çaresiz naçar kalırım
Ay yok,uzaktan yıldızlar bağırır
Korkarım tek başıma
Demir küflü kapı arkasında
İşte o zaman
Ateş böceklerinin kanatlarında
Kalp atışlarımı duyarım
Korkum bir kez daha çoğalır
Yıldızlara bakarım elim ulaşmaz
Bir yağmur başlar gözlerim de
Dinmek bilmez geceler boyu
Amansız
Kopartırım kendimden kendimi
Bilirim ki,
Kanatır yüreğimi yaban bir gecede
Sinsi yalnızlıkların soğuk demiri

Melek Ayaz

Yaban...Şehir...

Yalnızdım O şehirde,
Uyuduğum yatak benim değil
Ağladığımı görenler tanıdık değildi
Sessizliğime üzülenlerse burada yok.
Yalnızdım O şehirde,
Yaslanacağım ağaç çoktan çürümüş...
Saklanacağım duvarlarsa orada değil,
Yaşadığım sevgi bile bana ait değildi...
Sırtımdaki ele inat gözlerimi açmayacağım,
Sevgiyi dört bir kapıya idam edişini görmeyeceğim...

Melek Ayaz

Yakmıyor İçimi...

Eskisi gibi doğmuyor güneş,
Bütün maviler parlak değil artık,
Yakmıyor içimi,
Senin gidişinle sönmüşüm ben.
..... tükenmişim bitmişim.
Ne kadar çok acıttın canımı,
..... yaktın eritmiş
Yok etmişsin bedenimi.
İsyan etmek geliyor içimden,
Bağırarak haykırmak neden diye,
İmkansız mıydı yaşamı paylaşmak,
Sana can kan verenlerle,
Biliyormusun gardaş...
Şimdi artık sensiz bir hayatın,
Anlamı tadı yok....Canımın içi..

Melek Ayaz

Yalnız..

Yalnız
Ve
Efkarlıyım
Bağırma karanlık,
Ele avuca sığmazsın hiç
Yapma
Efkarlıyım
Bağırma karanlık
Hadi sus artık
Sevgi yağmurlarını gönder
Sevdayı iliklerime doldur
Barut yüklü bulutlardan arın
Yosun rengi,
Nehirlere bırak gitsin
Yarım kalan acılarım.
Bağırma artık karanlık
Hadi sus
Sevgi yağmurlarını gönder
Burut yüklü bulutlardan arın
Bağırma karanlık
Hadi sus
Ne olur sus artık sus.

Melek Ayaz

Yastayım..

Yüreğimden yiğit bir atlı geçiyor
Bedenim boş bir çuval.
Ey yonca yaprağındaki
Çiğ tanelerine eğilen
Genç yüreği güzel gardaşım.
Doğanın gizini koynunda taşıyan
Yaşlı çınar gibi gizledim seni
Yüreğimin en ücra köşesine.
Karınca eşiğinde ayak izi oldum.
Buruk bir gülümseme,
Yankılanan bir fısıltı,
Gizli bir çırpınış,
Dilsiz cırcır böceği oldum
Senin için...
Çoğuna gözlerimle yüreğimdeki
Yangını anlatmaya çalıştım
Bazan anladılar beni, bazanda fırlatıp attılar.
Onurum kırıldı,
Kimselere anlatamadım içimdeki gizemin acısını...
Ve sesimi güneşe karşı yükselttim
Yıldızları kara bir çarşafa topladım
Parlamayın ben yastayım yasta.
Kendimi denizin derin sularına gömdüm
Senin yüreğine vurulan kilit açılıncaya kadar
Ben yastayım yasta.

Melek Ayaz

Yaş 53...

Yaş 53. 50 sene öncesinden.

Bana hep siyahı gösterdiler, pembeyi bilmem.

Saklamasını öğretilir, ve hep duyguları beklemeyi.

Çorak damlı, iki odalı bir ev. Eski bir büfe, ahşap radyo, köhne bir dolap, dört köşe bir masa.

Üstünde rakı şişesi ve bardağı.

Penceresi küçük bir evde, yüreği korkuyla dolu bir kadın.

... ve 45'lik küçük bir pikap çalıyor.

"hapishanelere güneş doğmuyor"

Rakı kadehi peş peşe dolup boşalıyor.

Zil zurna sarhoş bir adam.

Dışarıda bir metre kar,

Odada küçük bir teneke soba, içeriyi ısıtıyor.

Üç çocuk, bir kadın, yaşlı adam! ...

Korkudan donuyorlar.

Bir anda evde fırtına kopuyor.

Her şey yakılıp, yıkılıyor.

Genç kadın dayak yiyor.

Yaşlı adam onu kurtaramıyor.

Dokuz yaşında bir kız çocuğu,

Sırtında iki yaşındaki kardeşi,

Yalın ayak karda koşuyor yardım çağırmaya.

On bir yaşında bir erkek çocuğu karda diz çökmüş,

hüngür hüngür ağlıyor.

Gözlerinde erken büyümenin acısıyla.

Bana hep siyahı gösterdiler.

Hiç renk cümbüşünü tanımadım ki! ...

Melek Ayaz

Yaşıyorsam...

Yaşıyorsam...
Şevgisiz ukala merhabaları,
Özlerim geçmiş acı günleri.
Okumuş cehaletler içinde,
Günü birlik dostluklar,
İhanet diz boyu gergefte dokunurken,
Şevgi menfaatlara takılmışsa,
Ölerim geçmiş acı günleri.
Kuşlar tutsak olmuşsa,
Sazın telleri kırılmışsa,
Türkü dillerde unutulmuş,
Mühürlenmiş mektup gibi,
Özlerim geçmiş acı günleri.
Yüreğimle uzatırım sevgi elimi,
Saklarım acı sözleri kimse bilmez,
Vurulurum sevgideki hançerle ve
Özlerim geçmişteki sevgisiz acı günleri.

Melek Ayaz

Yetmiyor...Dostlarım...

Yetmiyor insana yetmiyor.
Yaşamak yetmiyor, ölmekte yetmiyor,
Yağmurdan sonra açan güneşi,
Fıskıran yeşillikleri,
Renk renk çiçekleri görmek yetmiyor...
Haber ver bana verebilirsen.
Şu geçen bulutların ötesinden.
Şafakla başlayıp geceyle biten,
Denizlerin ufukların ötesinden...
Ağacın kökünden, daldan yapraktan...
İnsanla başlayan, insanla biten.
Her biri tek tek essiz; ..
Sevgiler, kinler, savaşlar içinde yitik,
Nedensiz yaşamaların ötesinden,
Haber ver bana verebilirsen! ...

Melek Ayaz

Yıldızlar Hürdür...

Topa tutulmuş mazimin üstünde,
Yıldızlar hürdür.
Şimal gecelerinin lekesiz mavisinde,
Dinliyorum,
Geçmiş günlerin aşk şarkılarını,
Her akşam,
Dağları dolaşırım, aşarım tepeleri.
Sonra,
Çöllere ulaşıyorum,
Suyla öpüşür yıldızlar,
Aksimi görürüm,
Sular boyu boş bir saz olurum.
İlgıt ılgıt,
Rüzgar olur sahile vururum kendimi,
Yanarım ateşi gördükçe,
Ağlarım her günbatımında.
Ve işte...
Bu gece Tanrı da ağlıyor,
Bir bir yıldızlar kayıyor...

Melek Ayaz

Yitik...

Anlamayın yitik umutlarımı...
Karanlık evrenin yöresinde dursun.
Korkarsınız yitik umutlarımdan.
Şizi düşünür yaşantılarımı yakarım.
Özgür renkler vururum düzlemimize,
Denize paralel dağlarımda yaşatırım.
Gelen umutlarınızı öperim dudağınızda,
Rüzgarlarınızsa çöl ortasında serin bir meltem.
Bırakın bende kalsın.
Anlamayın yitik umutlarımı...
Karanlık evrenin yöresinde dursun....

Melek Ayaz

Zaman....

Zaman...
İşleyip duruyor şimdi.
Ateşli yıldızlar doğuruyor,
Uzak güneşlerden.
Havada korkunç fırtınalar.
Ayda öldürücü sessizlik,
Yerde ağlayan bebekler,
Göz yaşları kehribar taşından.
Geceleyin yıldızlı göğün altında....

Melek Ayaz